

pisu čl. 22 obch. z., který mluví také o svolení »případných spolu dědiců«, což jest zřejmě míněno pro případ, že závod převzali jen někteří dědicové, neboť při nabytí jeho osobou třetí, bylo by třeba svolení všech dědiců.

Svolení spoludědiců jest zde prokázáno prohlášením z 31. října 1926.

Otázkou, zda by bylo k zápisu třeba dalšího průkazu, že opovídatel platí toho času daň ve výši stanovené zákonem ze 13. října 1928 č. 183 sb. z. a n. netřeba se zabývat, poněvadž podle platebního rozkazu z 15. října 1928 byla podniku daň podle této základny skutečně vyměřena.

Právní názor nižších soudů, který vedl k zamítnutí opovědi, tedy neobstojí.

Nižší soudy však nezjistily, zda František T. vedl svůj závod pod firmou, o jejíž protokolaci jde, neboť má-li býti převzata stará firma, musila již býti také utvořena. A jen tuto firmu jako starou firmu možno vésti dále (čl. 22 obch. zák.).

Mimo to nebylo zjištěno, zda podnik Františka T. byl v době jeho úmrtí skutečně podnikem továrním a zda tedy případně zvolené znění firmy bylo a ještě toho času jest pravdivé.

Konečně dlužno dbáti toho, aby označení sídla závodu pojaté do firmy shodovalo se s úředním názvem podle statistického lexika.

Bylo proto usnesení nižších soudů zrušiti a věc vrátiti soudu rejstříkovému, aby čeho třeba, dále zařídil a o opovědi znovu rozhodl.

—r.

U příležitosti zápisu změny stanov družstva usnesením valné hromady jeho odhlasovaných nemůže rejstříkový soud zamítnouti zápis ustanovení stanov dříve již zapsané, jehož se usnesená změna netýkala, jelikož soud sám změnu stanov provésti nemůže, nýbrž mohl by ji případně teprve naříditi, kdyby původní zápis odporoval zákonu.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. května 1929 R I 265/29. Obchodní soud v Praze Firm 16279/29.)

Záložna X. opověděla na valné schůzi usnesenou změnu stanov ohledně předmětu podniku. Při tom, když rejstříkový soud nově znění dotčeného ř. stanov, jenž obsahoval předmět podniku, povoloval, vypustil z něho jeden odstavec, který již dříve mezi předměty podniku byl zanešen, kterého se změna na valné hromadě družstva usnesená však netýkala, a to odstavec 5. tohoto znění: »Obstarávání a kupování cenných papírů, mincí a valut komisionářsky neb na vlastní účet pro své členy.« Na odůvodnění uvedl rejstříkový soud, že se tento odstavec jako předmět podniku nezapisuje, poněvadž činnost ta jest bankovním obchodem i když jest omezena na členy společenstva a bankovní obchody přesahují svépomocný účel družstevní činnosti naznačený v § 1 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

Stížností družstva rekursní soud nevyhověl. Odůvodnění: Třeba dotčený odstavec 5. ř. 2 stanov společenstva byl již dříve zapsán jako předmět podniku a usnesená změna se ho netýkala, byl soud rejstříkový, povoluje zápis ř. 2 stanov v novém znění po usnesených změnách jiných odstavců, oprávněn ba i povinen, aby vyloučil ustanovení takové ze stanov, které odporují zákonu, jak tomu jest právě při tomto odstavci 5. ř. 2 stanov.

Nejvyšší soud ke stížnosti družstva zrušil onu částku napadeného usnesení, pokud se dotýkala pozastaveného dodatku a nařídil rejstříkovému soudu, aby po zákonu dále jednal.

Odůvodnění: Stěžovatelka opověděla k zápisu do rejstříku změnu stanov. Rejstříkový soud provedl navržené změny, pojal však do příslušného usnesení dodatek, že se »obstarávání a kupování cenných papírů, mincí a valut komisionářsky neb na vlastní účet pro své členy« (§ 2 č. 5. stanov) jako předmět podniku nezapisuje. Stížností záložny rekursní soud nevyhověl.

Postup rejstříkového soudu jest však zřejmě nezákonný, neboť uvedené ustanovení ř. 2 č. 5. bylo již obsaženo v původních stanovách, jest v obchodním rejstříku již zapsáno a rejstříkový soud nemůže sám od sebe změnit stanov společenstva.

Není ovšem vyloučeno, aby rejstříkový soud nařídil změnu stanov právoplatně již zapsaných v rejstříku společenstvem shledá-li, že stanov obsahují ustanovení příčí se zákonu (rozhod. č. 7160 nejv. s.).

Avšak i v takovém případě nemůže soud provést změnu stanov sám od sebe, nýbrž přináleží mu pouze, aby vybídl společenstvo k odstranění rozporu stanov se zákonem a dbal z moci úřední toho, aby se tak stalo.

Usnesení nižších soudů, pokud obsahují pozastavený dodatek, odporuje tedy zřejmě zákonu, dovolací stížnost jest ř. 16 nesp. pat. ospravedlněna a bylo proto pozastavený odstavec usnesení zrušiti a uložiti soudu prvému, aby dále po zákonu jednal.

—r.

Byl-li exekuční titul vydán proti veřejné obchodní společnosti v čase, kdy již vystoupil společník nebyl její členem, nelze proti němu na základě tohoto titulu vésti exekuci, třeba vymáhaná pohledávka, vztahovala se na zboží dodané společnosti v době, dokud vystoupil společník byl ještě její společníkem

(čl. 112 a 146 obch. z. oproti ř. 11 ex. ř.)

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 27. dubna 1929 R I 197/29.

Krajský soud v Litoměřicích Ck IIa 200/28.)

A., maje exekuční titul proti obchodní společnosti, navrhl k vydobytí přisouzené mu pohledávky exekuci proti bývalému jejímu společníku zabavením jemu patřících svršků a pak jemu proti podlužníku příslušející pohledávky.

První soud exekuční návrh zamítl.

Soud stolice druhé exekuci navrhovanou povolil, jelikož zjištěno bylo, že pohledávka vymáhaná vztahovala se na zboží dodané společnosti v čase od 22. září 1927 do 10. dubna 1928, tedy v době, dokud společník, proti němuž exekuce se vede, ještě společníkem byl, neboť též vystoupil ze společnosti až 23. května 1928. Podle čl. 112 obch. z. ručí všichni veřejní společníci za dluhy společnosti rukou společnou a nedílnou a na tomto ustanovení nebylo podle předpisu čl. 146 obch. zák. ničeho změněno, jestliže se společnost následkem výstupu tohoto společníka ze společnosti rozešla a obchod byl veden pod touž firmou zbylými společníky. Ustanovení ř. 11 ex. ř. netvoří materiálního práva odchýlného od ustanovení čl. 146 obch. z., nýbrž chce jen vyloučiti bezúčelné spory, může-li otázka ručení dřívějšího společníka býti rozhodnuta jednoduchým vyúčtováním.

Nejvyšší soud k rekursu dlužníkově obnovil usnesení první stolice exekuční návrh zamítající.

Odůvodnění: Proti vystoupivšímu společníku možno po rozumu ř. 11 ex. ř. vésti exekuci na základě exekučního titulu vydaného proti společnosti jen tehdy, byl-li exekuční titul vydán v době, kdy vystoupivší společník ještě ke společnosti přináležel. Tak uznal a vyložil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí č. 7152 sb. nejv. soudu.

Jest zjištěno, že rozsudek byl vydán dne 9. října 1928 a že exekut vystoupil ze společnosti již 23. května 1928. Neměla tedy býti proti němu exekuce povolena.

Uvádí-li rekursní soud, že ř. 11 ex. ř. netvoří hmotného práva, odchylujícího se od ustanovení čl. 146 obch. z., jest mu plně přisvědčiti. To také exekuční řád nezamýšlel, nýbrž stanovil jen pro oblast jím upraveného exekučního řízení normu, kdy možno vésti exekuci na základě exekučního titulu vydaného proti společnosti přímo proti společníkům.

Dovolací rekurs jest odůvodněn, bylo mu vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

—r.

Z E D N E

Poplatek ze soudního smíru. Soudní smír podléhá poplatku i tehdy, když právní jednání, na němž smír spočívá, bylo řádně podrobeno poplatku. Poznámka k saz. pol. 27/105 popl. zák. pozbyla pro soudní smíry platnosti podle § 49 odst. 1. a 2. čís. 1 čís. nař. ze dne 15. září 1915 číslo 279. Tak rozhodl Nejvyšší správní soud nálezením ze dne 3. listopadu 1921 číslo 14417 Boh. F. 624. Dalším nálezením ze dne 26. června 1926 č. 13467 Boh. F. 3297 vyslovil též soud názor, že na poplatkové povinnosti soudního smíru, jímž žalovaná strana uznává svůj dluh a zavazuje se k jeho placení, nemění ničeho okolnost, že